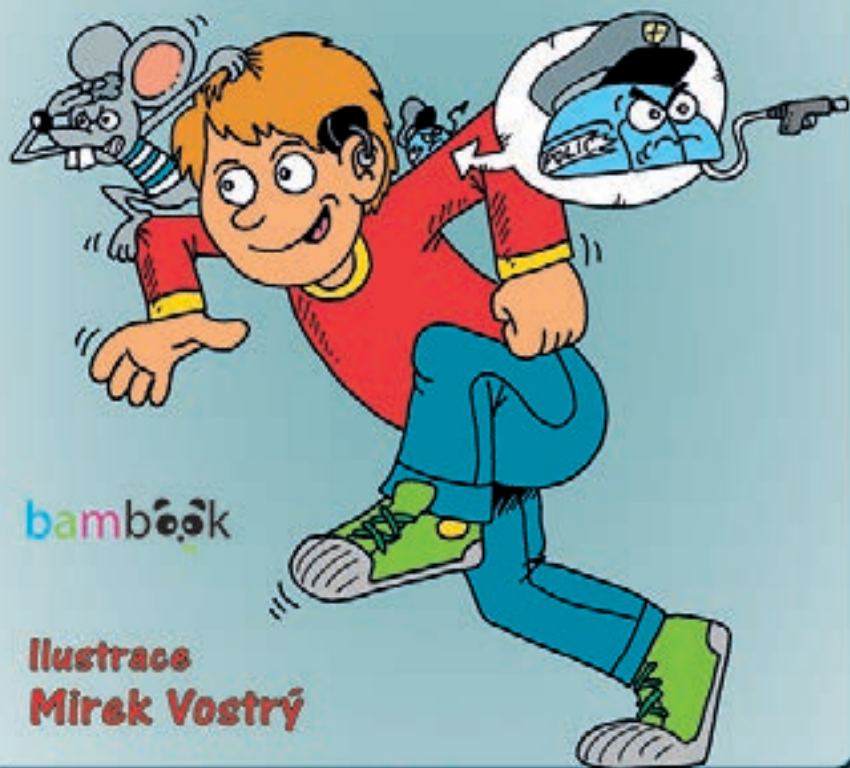

CO
VYPRÁVĚLA
MYŠ

Miroslav Adamec

UKRADENÁ DATA

bambóok

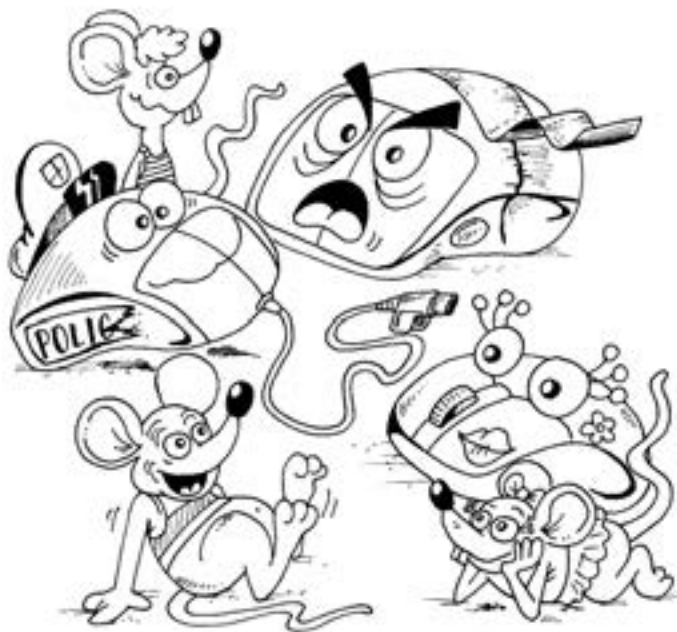
Ilustrace
Mirek Vostrý

bamb**oo**k

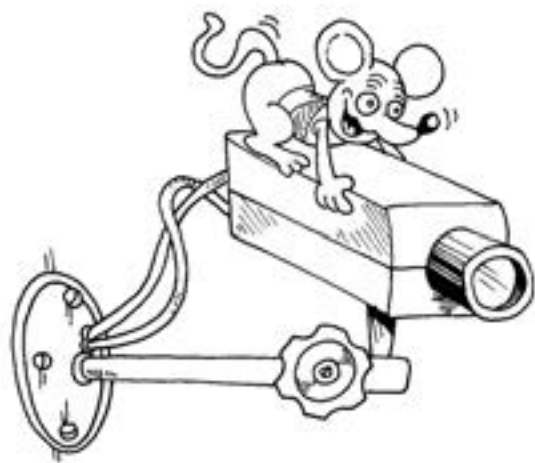
Miroslav Adamec

Ukradená data

Co vyprávěla myš

bambóok

Jak báječné je neslyšet!

Maminka měla svého syna Berta ráda na očích. Tím spíš, že on jí nemohl mít na uších. Chodil do páté třídy a někdy před rokem přestal skoro slyšet. Když jí doktor řekl, že Bert bude nosit naslouchátko, maminka nevěděla, jestli má brečet štěstím, že bude vůbec slyšet, nebo nad tou smůlou, že má postiženého syna!

Štěstí, smůla, vykrátila si to maminka matematicky, hlavně že se nestalo nic horšího, a utřela si nos. Bert měl povahu po mamince, taky hledal na všem plusy. Jenže to není jako s tužkovou baterkou, tam najdete plus okamžitě na jednom ze dvou konců – na nedoslýchavosti se to hledá o něco hůř. Ale když zjistil, že naslouchátko se dá vypnout i zapnout, věděl, že na to přišel! Když se maminka zatvářila takovým tím předvyčítavým způsobem, Bert se poškrábal na hlavě, za ušima, udělal cvak, a nemusel být na maminku drzý jako ostatní děti, které mají vůči rodičovským výčtkám tyhle přehnané reakce. Nebo když poznal, že maminka bude něco chtít. To dokázal odhadnout v předstihu. Cvak! A maminka to raději udělala sama.

Maminka byla profesionální uklízečka, uměla poklidit ještě rychleji, než uměli jiní udělat nepořádek, a to se dnes cení. Bert jí chodil pomáhat do kanceláře, kde uklízela, vysypával koše, odstráňoval židle a někdy luxoval.

Výjimečný opravář Tom

U nich v domě v přízemí měl sklad, dílnu a malou prodejnu opravář počítačů a všeho od elektřiny podivínský Tomáš. Místnost měla ze všech stran police, na nich byly vystaveny počítače, obrazovky, videokamery a tiskárny. Bazar s vysloužilou technikou, jak se patří. Někdy se tam připlétl mixér nebo fén, podle toho, komu

se v domě co pokazilo. Na dlouhém pultu leželo vždy několik rozebraných počítačů a toustovačů a vousatý Tom se šroubovákem za uchem a s malým šroubkem trvale v koutku rtů se skláněl nad jejich rozebranými těly a z těch mršín dával do kupy něco, co mělo ještě šanci dodýchat při hrách v dětském pokoji nebo při vaření v kuchyni. Zvonek, který signalizoval příchod nového zákazníka, měl nastavený tak silně, že pokaždé šroubek v ústech leknutím spolkl. Kvůli tomu nemohl nikam letět letadlem, protože hlídač ráh na letišti signalizoval dobře vyzbrojeného teroristu. Jinak měly Tomovy podivné stravovací návyky jenom samé výhody. Trávicí šťávy v žaludku se přizpůsobily a Tom nemusel používat vrtačku, stačilo, když někam pustil slinu, a za chvíli měl v železné desce vypálenou díрку akorát tak na šroubek.

Tom zbožňoval techniku a neměl rád nic živého. Věřil v sílu elektrického proudu, magnetů a proudu elektronů. Byl přesvědčený, že člověk je omyl přírody. Litoval, že Země proletěla rojem aminokyselin, které daly vzniknout jednoduchým buňkám, dřív než rojem železných špon a meteoritů, ze kterých mohly vzniknout jednoduché hřeby, aby posléze vruty, šrouby a matice dobyly svět. Tom považoval za vrchol evoluce odhozené klubko drátů, které se, jak to všichni známe, časem samo vždy zamotá. Tušil, že myšlenkový potenciál těchto uzlů dokáže vyvinout víc intelektu než lidský mozek. Vyrobil si vlastní elektrické křeslo, na něm odpočíval a přidával si postupně napětí, takže se pomalu stával odolným i proti blesku.

Berta měl docela rád, s naslouchátkem představoval přechodovou fázi mezi člověkem a kyborgem. Protože to byl schopný technik, každou chvíli Bertovo naslouchátko doladil a bavil se tím, že Bert dokázal slyšet, co jiní ne. Například i šustění, když roste tráva.

Co se týká myši, je Bertova máma nebezpečnější než kočka

Jednou týdně se maminka stavila v Tomově prodejně, aby tam poklidila. Tentokrát zpozorněla. Zvedla odložený kryt počítače a zahlédla myši bobky. Taky to mohla být černá rýže, ale maminka o tom pochybovala. Tom si sám nevařil, posílal si vždy a pouze pro pizzu.

„Tome, máte tu myš!“ řekla výhruzně. Pro uklízečku je myš jako pro jiné pětka na vysvědčení.

Tom kývl souhlasně hlavou a ukázal k drátěnému nákupnímu košíku, kde byly vyražené drátové i bezdrátové myši. Prodával je za pár korun. „Tahle! Vyberte si!“ Na oku měl zvětšovací lupu a proměřoval napětí, stačily mu na to nasliněné prsty, většinu měřících přístrojů už dávno odložil.

„Vy víte, že tu máte myši, a nic s tím neděláte!?“ zrohobila se maminka. „A co takhle pastičku?“

„Pastička na počítačovou myš! Haha! Jste vtipná! Co by se tam tak asi chytilo? Kliknutí, USB konektor, drátek?“ zvedl Tom koutky a pak je najednou srazil jak podpatky. Zařval, protože mu to došlo: „Cože? Myš? Živá?! Co...? Cože!!“ vyskočil a divoce se rozhlížel, protože pro každý počítač je myš ta nejhorší pohroma, asi jako pro polívku moucha, pro sešit kaňka nebo pro auto omezovač rychlosti.

Bert se vrátil s vysypaným košem. Zahlédl, co předtím ještě neviděl. Maminka s Tomem tančili. Sáhl si za uši, aby si je „zapnul“. Naslouchátko měl ale zapnuté. Hudbu neslyšel, protože žádná nehrála, a Tom s maminkou netančili, běhali po skladu i prodejně a zkoušeli vyplašit myš, která se tam zatoulala z ulice.

Mamince se lhát nemá, ale když jde o život...?

Myš se krčila za hromadou plochých krabic v koutě a kousala drobky z pizzy. Neměla ponětí, že ten taneční kvapík a tolik pozor-

nosti způsobila ona! Tohle myši nevědí, jinak by jim dávno stouplo sebevědomí a nepobíhaly by při stěnách místnosti, nýbrž by kráčely středem.

Bert měl naučeno, že když vynesl koš, přišla řada na krabice od jídla naskládané u zdi. Pokaždé je popadl a odnesl do kontejneru s papírem. Zvedl je i tentokrát. A když na myš dopadlo světlo, zahlédl ji. A ona zahlédla jeho! Na chvíli ztuhl. Maminka vycítila, že se něco děje.

„Není tam!?“

„Není...“ řekl po krátké chvíli Bert. Vlastně mamince zalhal. Celou cestu ke kontejneru nad tím přemýšlel. Že mamince se lhát nemá. Ale když jde o život?

Na některé otázky se cítil ještě malý. Taky myš vycítila, že se něco stalo, že takhle by se syn k mamince chovat neměl. Tím spíš, že sama bude brzy maminka, tušila, že během krátké chvíle porodí.

Myš si nabrala plnou pusou drobků a tiše přeběhla za zády pátračů. Po dřevěné noze se vyšplhala na polici s náhradními součástkami, minula rozebraný mixér, proběhla kolem fénu na vlasy a malého vysavače. Protáhla se okem v nákupním košíku do míst, kde cítila bezpečí, ale taky to mohla být veliká past!

Past na myši vypadá jinak a brzy bude jasně jak!

Myš se rozhlédla a polekala se. Zjistila, na jak strašidelném místě se ocitla. Byl to zřejmě myší hřbitov. Všechny byly veliké, měly nahrbené hřbet, jako když myš vyráží k běhu a pak se lekne a ztuhne v této pozici. Některé měly dlouhý ocas a ty, které ležely nahoře a byly zřejmě evolučně výš, byly již bezocasé. U hřbitovní zdi, stěny košíku, někde hodně dole, jako ve středověké pohřební vrstvě, bylo pár myší, které měly na bříše kolečko, ty výše položené – z doby obrození, měly dole naopak oko. A jiné už vysílaly laserové paprsky, když byly zapnuté.

Myš řekla: „Dobrý den, něco mi napovídá, že jsme vzdálení příbuzní. A že bych tu mohla nějakou dobu přečkat.“

Žádná odpověď.

„Mezi váma! Když tu můžete být vy... tak snad já... taky...?“

Nikomu nestála za slůvko, ani za klik, ani ji nikdo nepozdravil bezdrátovou vlnou, nemrkl laserovým okem. Ale taky ji nikdo nevyhazoval. Jako by jí ty, co měly dole kolečko, udělaly prostor, ale možná, že myši jenom poodjely, jak do nich strčila.

Bert se vrátil od popelnice a Tom mu dal peníze: „Běž koupit nějaký pasti na myši. A noviny.“

„A sýr!“ dodala máma. „Můžeš mi to zopakovat?“

„Pasti, sýr a noviny,“ zopakoval Bert a maminka se uklidnila.

„Půjdeš přes cestu, tak zůstaň na příjmu!“

Maminka se nejvíc bála, že bude chodit po ulici s „vypnutýma“ ušima a srazí ho auto. Jako kdyby se po silnici válely desítky sražených, těch, co mají na uších sluchátka s hlasitou hudbou.

Bert se loudal. Kdyby nahlásil mamince, že tu pitomou myš viděl, nemusel by ztrácet čas nakupováním pastičky, mohl mít úklid za sebou a mohl jít za tátou.

Řídí Bertův táta svět? Pražské křižovatky určitě!

Táta pracoval na dopravním dispečinku policie, seděl u obrazovek, na kterých byly vidět záběry všech kamer ze všech křižovatek, a odtud řídil svět. Nebo měl aspoň ten pocit. Tatínek si to dosud nepřiznal, ale když pustil Berta k pultu, doprava v Praze se někdy zrychlila natolik, že lidi byli doma dřív, než vyšli z práce. O co hůř Bert slyšel, o to lépe viděl, měl dokonalý postřeh a ve střílečkách byl nepřekonatelný. Jednou bude leteckým dispečerem, a to rovnou v Londýně nebo v New Yorku, aspoň dvě stě letadel ve vzduchu, to vidí jako minimum!

Čtete noviny? Nikdy nevíte, která informace se vám bude brzy hodit!

Bert se vracel z nákupu, na první stránce novin zahlédl článek. Nápis hlásal: *Tajemný zloděj opět vykradl sejf velké společnosti bez poškození. Jako výsměch všem policistům nechal v prázdném trezoru jen lístek z fikusu, který rostl v kanceláři. Minule to byla begónie... A předtím...? Celá bonsaj, na které chyběly dva největší lístky, což bylo podobné, jako když zbavíte děda Vševěda všech tří jeho vlasů!*

Bert otočil noviny. Na zadní stránce novin v rubrice společnost byla fotografie štíhlého francouzského velvyslance, který ochutnává šampaňské. Popiska k fotografii pravila: *Toto báječné šampaňské budou brzy ochutnávat hosté francouzského velvyslanectví při příležitosti představení nového nejvýkonnějšího procesoru na světě. Ten je pětkrát rychlejší než všechny ostatní a do doby prezentace bude uložen v bezpečí trezoru jeho excelence pana velvyslance. O světovou premiéru představení byl velký zájem a Praha byla vylosována...*

Bertovi připadal velvyslanec jako sympaták, měl podobný pohled jako jeho táta, když se chystal říct něco, co měla být legrace. Tátové většinou říkají tolik vážných věcí (maminky na tom nejsou líp), že když má dojít na legraci, je to cennější než sůl i zlato dohromady.

Takhle vypadá past na myši!

Bert opatrně předal Tomovi, co nakoupil v drogerii. Malé prkénko s plíškem, do něhož byl vyražený ostrý háček, aby návnada – sýr, chleba nebo špek – měla na čem držet, a dírka, do které se vsunul pevný drát jako pojistka. Ten držel gilotinu ze silnějšího drátku, která byla poháněna pružinou. I nenatažená past vzbuzovala strach. Pasti na myši zlomily víc prstů, než kolik lapily myši, toho si byl Tom vědom, když past natahoval. Opatrně ji položil na

polici, svou oblíbenou ostře ostrouhanou tužkou ji zlehka postrčil tak, aby ji zahlédla myš a nevšimli si jí zákazníci. Sýr se rozvoněl po celém krámku.

Šedivka zvedla čumáček a rozhýbala fousky, aby jí vzdušný vír přinesl ještě víc té skvělé vůně. Opustila košík s počítačovými myšmi a vydala se vstříc – takhle nějak se to píše, a ve staré literatuře dokonce v ústrety – jisté smrti. Myši nemají zkušenosti s nástrahami. Podobně získaná zkušenost se jaksí nedá předat dál, neboť je to vždy zkušenost poslední. Tudíž nelze varovat ostatní a geneticky tak u myší nedochází k odolnosti vůči pastím.

Šedivka si to na policiče namířila přímo za vůni. Ztratila veškerou obezřetnost a vyrazila za sýrem! Do cesty se jí připletla loužička oleje ze starého mixéru. Když si v ní namočila všechny čtyři tlapky, přestala být off-road čtyřnožka, uklouzla ve smyku, řítila se po policiče jako po skluzavce, narazila do pasti z boku, pokusila se ještě chňapnout po sýru, ale minout kořist může být někdy větší trefa, než ji zasáhnout. Past vyletěla z police přímo nad stůl, kde seděl Tom zabraný do opravy, a dopadla těsně vedle něj. Sklapla

a Tomovu oblíbenou a vždy ostrou tužku přetála vejpůl. Sýrová návnada se uvolnila a odkutálela se na klávesnici. Tam se zaklínila mezi a .

Znamená AXDCGBHOOOP%!~ vyhlášení války?

Tom zařval, vyskočil a divoce se rozhlížel. Aby myš zaútočila na svého lovce jeho vlastní pastí!? To se v lidských dějinách ještě nestalo! A v lidsko-myších? Popadl velkou pláčačku na mouchy a pátral na místě, kam předtím past odložil. Našel stopu naolejovaných pacek, které vedly mezi součástky. Pak zahlédl něco, co ho zaujalo. Vrátil se s lupou a pinzetou a opatrně zvedl z plechové police zlomený dlouhý fous Šedivky. Ulomila si ho, když při tom smyku spadla na čumák. Uložil ho do krabičky, každá informace a stopa po nepříteli se může hodit. Pak sahal na součástky, harašil jimi a doufal, že myšku vyplaší, ale ona už tam nebyla. Přesně viděla, kam kousek sýra dopadl, vyškrábala se za jeho zády na prodejní pult a přeběhla k počítači. Vyrazila zleva po klávesnici k sýru. Obrazovka zaznamenala její cestu velkými písmeny , sýr nad klávesou snědla a vytratila se přes , až se odrazila od a byla pryč.

Když Tom dosedl na své místo, přečetl si vyhlášení války na jeho vlastním území, které znělo AXDCGBHOOOP%!~. Málokdo jiný tomu tak dobře rozuměl jako on! Byl ve střehu až do konce pracovní doby. Pak natáhl past znovu a šel domů.

Tentokrát už Šedivka věděla, co pastička dokáže, rozhodla se, že si jí nebude všímat. Navíc měla jiné starosti, v noci se jí narodilo několik malých myšátek. Hned byly k světu a pištěly hlady. Možná se to Šedivce zdálo, ale myši v nákupním košíku se scukly, aby měla rodinka dost místa. S novým životem přišla do zaprášeného světa odložených a vysloužilých součástek nová naděje.

Druhý den, hned jak Tom otevřel dveře, hnal se nedočkavě k pastičce. Zůstala netknutá, nesklapla a sýr nebyl poškrábaný od zoubků. To by mohlo znamenat, že myš se polekala a utekla! Tom neměl tušení, že jich naopak přibylo a v košíku jich je o tři více. Zatím jen spaly, a když se probudily a otevřely tlamičky, dala jim myši máma pít, takže i když Tom nastražil uši, odnikud se nenesl zvuk, který by je prozradil.

Jak se z naslouchátka stala superultrabomba slyšící pomůcka

„Je tady pořád,“ řekla Bertova maminka, když se po týdnu dostala k poklizení a odhalila v rohu další černé myši bobky.

Tom se divil: „Nic nerozhryzala, nic neslyším. Pojd' sem!“ zavolal na Berta. „Půjč mi to!“ Vzal do rukou naslouchátko, které často seřizoval, a nastavil je na nejvyšší výkon. Bert se zaposlouchal, uslyšel oddychování tří malých a jedné velké vystrašené myšky.

„Já slyším čtyři myši,“ přiznal Bert.

„Tak na to se můžu zvysoka...!“ křičel rozčilený Tom něco, co se v literatuře pro děti dá vypsát pouze tečkami. A hned i následující jeho věta měla stejný počet teček, kolik maminka vymetla bobků zpod police. Pak se uklidnil.

„Půjč mi to! Já tu mrchu najdu!! A zabiju!!!“ strčil si naslouchátko do ucha. Ale nebylo uzpůsobené jeho velikosti, a protože si uši určitě delší dobu nemyl, ucpal naslouchátko tím brajglem, co v nich měl.

„Nic neslyším!“ řekl Bert, když mu Tom naslouchátko vrátil. Zvedl krabice od pizzy v rohu místnosti, aby je vynesl do papírů. A uviděl myšku, která se rychle cpala drobky. Před jiným by utekla, ale Šedivka vytušila, že před Bertem může svou porci dojíst.

„Ukaž!“ vzal mu Tom naslouchátko, rozebral je a hledal něco tenkého, čím by vyšťáral tu ucpávku z ušního mazu. Zlomený myší fous, který měl schovaný v krabičce, se ukázal být ideální. Dosáhl s ním hodně daleko, ale když ho pinzetou vytáhl, nevsiml si, že byl kratší, kousek se ho v naslouchátku zlomil. Zůstal uvnitř jako zvláštní, nečekaná anténa.

„Teď to zkus!“ podal naslouchátko Bertovi, když se kluk vrátil od popelnic.

Bert si strčil naslouchátko do ucha a uslyšel: „Děkuji.“

„Není zač,“ řekl Bert.

„Za co není zač?“ otočil se na něj Tom.

„Řekl jste: ‚Děkuji‘. Moc to nechápu, protože poděkovat za to opravené naslouchátko bych měl já.“

„Já nic neřekl!“ bránil se Tom. „Já neděkuju, ani kdybych měl. Jednak si to málokdo zaslouží, jednak...“ hledal další výmluvy. Mávl rukou. „Prostě tak nejsem vycpaný!“

„Aha,“ rozhlížel se Bert, kdo tedy řekl: ‚Děkuji‘. Maminka to nebyla, ta zrovna venku vyklepávala předložku.

Tak slyším i za roh, pomyslel si. Měl pravdu, slyšel i za myší roh!

Klasická past selhala! Co přijde dál?

Tom vytáhl peníze: „Pastička je nanic, běž koupit otrávené zrní.“

„Otrávené zrní?“ dělal předobře slyšící Bert, že neslyší.

„Jo, to na myši platí, past vypadá jako past, trochu chytrá myš hned ví! Ale zrní vypadá jako zrní, i když je otrávený! Ani nejchytřejší myš neví!“ bouchl Tom do stolu. „Vedle v drogerii to určitě vedou!“

Když Bert odcházel koupit otrávené zrní, zaslechl tiché zaklení: „*Myšokriste*, stůj při nás!“

Musím k ušnímu, pomyslel si Bert venku na chodníku. Nebo pro nové naslouchátko, to jinak není možný.

V drogerii koupil zrní a donesl ho Tomovi, ten ho rozsypal do rohů a do polic. Žádná myš takovému lákadlu neodolá. Zrní, to je pro myš jako pro lidi chleba, může ho mít ke všemu a několikrát denně, zrním se myš nepřejí. A, *myšímu bohu žel*, není na něm vidět, že je otrávené. Tom to dobře věděl – žádná myš už teď neunikne jisté smrti.

Pohádky pro myši nemají nikdy dobrý konec

Maminka se rozčílila, když zahlédla rozsypané zrní: „Jak tu mám, Tome, uklízet, když mi tu obratem děláte nepořádek!“

Tom s nastraženou plácačkou na mouchy neodpověděl. Právě něco zaslechl. Otočil se k polici, kde byl košík s počítačovými myši. Mláďata se probudila a začala pištět. Tentokrát ne hlady, potřebovala se bavit a hrát si, to je vlastně ta nejdůležitější věc poté, co máte plné břicho. Bert stál u výkladu a čistil ho, kam dosáhl, zbytek domyje máma. Najednou uslyšel tichý vystrašený hlásek.

„Myšátka, tiše! Správná myš se musí chovat tiše... jako myška.“

A pak uslyšel odpověď: „Mámo, tak nám řekni pohádku!“

Myšky ztichly, čekaly, co bude. Bert zaslechl zase ten tichý hlas. Ale jen on, protože Tom s napřaženou plácačkou minul pohledem košík a hledal dál. Zato Bert málem hadrem promáčkl sklo, když znovu zaslechl: „Pohádka je příběh s dobrým koncem, ale na konci myšího života většinou čeká jen kočka, past, pohrabáč nebo otrávené zrní. Kde je mám pořád brát – ty pohádky!“

Bert se otočil do prodejny, dalo mu práci, aby se tvářil normálně.

Nejmenší myšátko jménem Myšík nespokojeně zapištělo. Tom s plácačkou se otočil. Nyní už zaměřil přesně, odkud zvuk přichází.

Šedivka šeptla: „Tiše, myšky, jde sem!!“

Myši sledovaly drátěnými oky koše obrovskou Tomovu tvář, která se nebezpečně blížila.

Malá myš slečna Myšulka, kvůli které jednou všichni myšáci padnou na čtyři, si neodpustila poznámku. „Má pěkné křoví na tváři, tam bychom si hrály a nikdy by nás nenašel... Hihi...“

Myšátka se rozpískala smíchy, vůbec si neuvědomovala blížící se pohromu. Šedivka zmateně mrkala, chvěla se, krčila nosík, cítila nebezpečí, fousky se jí zoufalstvím jen klepaly...

Vztyčená ruka s plácačkou projížděla nad polici jako detektor smrti. Bert se otočil s hadrem v ruce a polekaně pozoroval Toma. Maminka ve dveřích se zahleděla na syna, co ho tak vystrašilo.

Kdo zkrotí rozverná mláďata? Vždyť ještě vteřinu a Tom je najde...! Když jde o život, tak jde o život! Nebezpečí, které má skončit smrtí, dokáže vybudit zvláštní energii. To se pak k životu probudí i to, co bylo neživé!

Tohle by nikdo nečekal! Neživé myši probuzeny!

Počítačovým myším v košíku najednou zamrkala jejich levá i pravá tlačítka stejně vyplašeně jako víčka Šedivky. A mohutná počítačová myš určená do velké dlaně, která měla klenutá záda přelepená náplastí, náhle promluvila brumlavým hlasem, jenž okamžitě zjednal pořádek. Jizvák pravil: „Zmlkňte, holoto! Já když kliknu, tak ještě dnes mě poslechne počítač poslední generace, natož houf takových capartů...“

Myšky polekaně ztichly. Právě včas!

Tom přejel pohledem košík s počítačovými myšmi, semkly se tak, že by nikoho nenapadlo pod jejich plastovými těly hledat pelech myšek!

Tom sáhl našťavaně po plechovce se zrním a rozsypal je na polici poblíž košíku. Všiml si civícího Berta. „Co je?“

Bert zamrkal a z úst mu samovolně vyšla poslední slova Jizváka: „Počítač poslední generace! Holoto!“ Vlastně ani nechápal, co povídá.

„To říkal kdo?“

„Kdo? Kdo! Kdo?!! Kdo... kdo...!?“ kdokal Bert, aby odpoutal pozornost. Tom se potkal pohledem s maminkou.

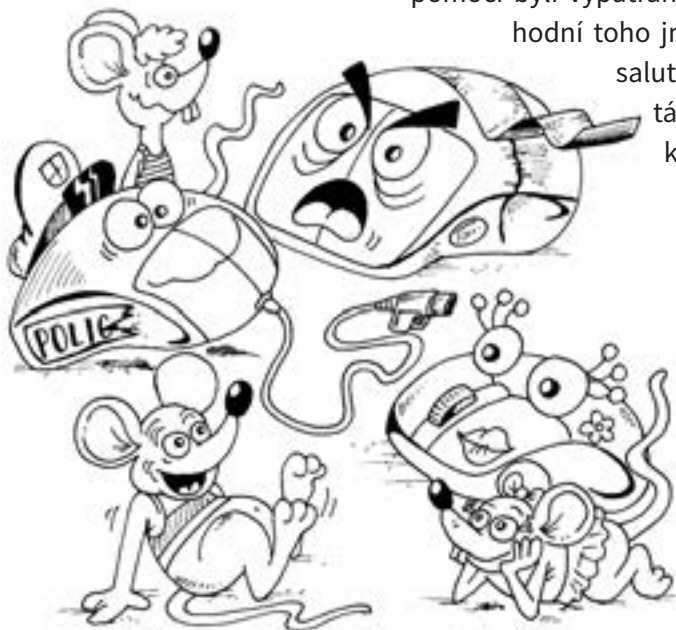
„Má svůj svět...“ pokrčila máma nešťastně rameny.

Kolik myší teď Bert slyší?

Jizvák, který před chvílí promluvil, věděl dobře, že teď se od něj něco čeká. Myšky byly potichu a vzhlížely k němu. Jizvák napjal hřbet a náplast se srolovala a ukázala lepidlem nedbale srostlou velkou jizvu. Myšátka málem vypískla hrůzou, ale Jizvák dvakrát přísně zaklíkal.

„Za tohle by někdo zasloužil!“ prohlásila myš s napůl sloupnutým nápisem *Polic...* a rozmazaným evidenčním číslem. „Říkejte mi Kapitáne! U všech pendreků, sloužil jsem u policie a s mou pomocí byli vypátráni i zločinci

hodní toho jména!“ za-
salutoval Kapi-
tán Polic...
klikátkem.

„A mně říkejte Pusinka, ozvala se malá růžová myška tak akorát do dámské dlaně. „Jsem z cukrárny tady na rohu a mám ještě teď zalepené kolečko od šlehačky.“

„Tak já vám s tím pomůžu!“ nabídl se malý Myšík, olízl rolovátko, poválel tu chuť na jazyku a usmál se. „Cukrárna, to je něco jako ráj?“

„A taky ve sklepě s bramborami. Nebo ve spíži se slaninou... Ráj je všude, kde jsou lidi! Do té doby, než tě najdou!“ zašeptala Šedivka.

Růžová myš točila kolečkem po Kapitánovi, ale ten si toho nevšímal, každý správný strážce pořádku zapomíná na půvaby, když jde o vyšetření zločinu.

Otočil se na Jizváka: „Jak se vám to přihodilo, kolego?“

Bert otíral výdejový pult a snažil se dělat, že neposlouchá. Kam dosáhl, odtud shazoval otrávená zrnka na zem... A pak zahlédl něco, co ho přinutilo si tím špinavým hadrem protřít oči!

Na polici stál vystavený opravený počítač. Byl zapnutý a měl připojenou skoro novou, nablýskanou myš. Když se Tom sklonil pro součástky do krabice pod pult, dosud nečinná počítačová myš sebou pohnula a svým dlouhým kabelovým ocasem mávla, až smetla otrávená zrna z police a to samé udělala počítačová myš o polici níž. Zrna padala na podlahu.

Tom se narovnal a viděl, že si Bert přikládá hadr na čelo.

„Co je?“

„Musím si na chvíli sednout,“ přiznal Bert.

„Je ve vývinu,“ řekla maminka. Končila úklid a otrávené zrní na zemi smetla na lopatku a vyhodila do koše. Koš pak vynesla ven do popelnice.

„Tak si sedni sem,“ řekl Tom a ukázal na výdejní pult. „Stejně musím dojít něco dokoupit. Počkej tady, mají si přijít pro tenhle počítač,“ ukázal na počítač, který měl tak vycvičenou myš, že uměla práskat ocáskem a likvidovat otrávené zrní.

Co vypráví myš!

Jizvák v košíku si povzdychl. „Tohle mi udělal člověk, můj pán, a to mám o něco tvrdší hřbet než vy, holoto, co tam máte zatím jen pár chloupků...“

Náplast se zase natáhla zpět. Všichni čekali! Takhle by mohl začít nějaký hodně napínavý a dobrodružný příběh.

„Mládeži, přístroje a přístrojíčkové,“ oslovil Jizvák své posluchače. „Lidi nejsou jenom hodní, ale taky nejsou jenom zlí. Mají to složitý, nemají čtyři nohy, ani kolečko, po kterém to tak krásně klouže. Místo vašich pacek mají ruce, a tak si myslí, že na všechno dosáhnou a všechno si můžou vzít anebo naopak všechno zahodit. A proto jsou všeho schopni! Když budete chvíli zticha, prckové, tak vám budu něco vyprávět. A není to žádná pohádka, tu chtějte od maminky. Tohle je vážně skutečný příběh!“ pravila důležitě veliká počítačová myš.

Všichni ztichli, protože nad košíkem se objevila tvář, ale nebyla to zarostlá Tomova tvář. Do košíku nakoukly ohromené oči Berta. Udělal nad košíkem otočku, aby to vypadalo, že nakoukl náhodou. Myši ztuhly v pozicích, ve kterých je nachytil. Bert se vzdálil. Ale pořád se natáčel uchem s naslouchátkem ke košíku.

Jizvák si zkusil narovnat záda. Když mluvil, někdy mu v nich vrzalo. Řekl: „Na mého pána jsem si nemohl stěžovat, tedy aspoň do jisté doby. Měl pevnou, suchou dlaň...“

„Jé...!“ vzdychly závistivě ostatní myši, neboť upocená dlaň je pro myš největší hnus.

„A klikal, jenom když to bylo nutné!“

„Jé...!“ povzdychly si znovu ostatní myši, neboť myši rozlišují lidi na klikače, uklikance, hyperklikače a normální, ale těch je jenom pár.

„A jezdil se mnou krátce. Jen tam a zpět, žádný velký cuky, jak jsem to taky již několikrát zažil.“